

fætte et Udvalg, vil dette jo i et saadant Udvalg komme under nærmere Overveielse. Søvrigt kan jeg ikke negte, at det forekommer mig meget ønskeligt, at ogsaa andre af Thingets ærede Medlemmer end de, der dele de Anskuelser, som først have været fremsatte, derom ville udtale sig.

Rosenkrantz: Jeg deler ganske den Anskuelse med den ærede 5te Landstingsmand for 9de Kredts (Fris), at det vilde være beklageligt, om Rønningstillæget skulde blive udsat for dem, der nu ere bragte i Forslag til at faae det, saa at det først senere blev tilstaaet dem, end det ellers vil komme dem ihænde. Men jeg maa dog ogsaa dertil bemærke, at, naar man har den Anskuelse, at Loven burde udstrækkes til Pensionister og de paa Wartpenge staaende Individuer, da mener jeg dog, at det var bedre, om begge Dele gik Side om Side med hinanden, og at denne store Klasse af Medborgere ogsaa samtidigt med de øvrige tilstodes denne Hjælp.

Madvig: Jeg skal blot tillade mig med Hensyn til de Uttringer, der ere fremkomne, siden jeg havde Ordet, at gjenkalde i Erindringer, at jeg udtrykkeligt selv udtalte, at Hurtigheden af Hjælpen var et meget væsentligt Hensyn, der for mig maatte endog kunde overveie Hensyn til Lovens correcte Indhold og Affattelse. Jeg skal i Genhold til, hvad jeg saaledes har ytret med Hensyn til den foreliggende Afstemning, erklære, at jeg maa stemme imod Røstfættelsen af et Udvalg, ogsaa af den Grund, at jeg troer, at den eneste Retning, hvori der kunde gøres Noget, er den, der angaaer de i Loven fastsatte Grændser; thi at underkaste Principspørgsmaal — at fastsætte Tal er intet Principspørgsmaal — men at underkaste saadanne Principspørgsmaal en fornyet Døftelse, som f. Ex. om Pensionister og de paa Wartpenge staaende Personer, eller om ogsaa Ugifte bør tages med, det vil nødvendigvis føre til at udhale Sagen, og jeg troer, at enhver Røstfættelse af et Udvalg vil have den samme Virkning. Jeg skal endnu for ikke at lade nogen Tvivl blive tilbage om, i hvilken Retning jeg vilde gaae, blot tilføie, at, medens jeg troer, at man maa gaae saa vidt, som virkelig Billighed kræver, at man

skal gaae i den øieblikkelige Hjælp, — thi om Øieblikket er der kun Tale i denne Lov, — troer jeg, at man ikke bør gaae ind paa at optage dem, der staae paa Pension eller Wartpenge. Jeg troer, at de ere nu eengang traadte ud af et directe Forhold til Staten. De yde ikke længere Staten deres Kræfter og deres Tid under de nu givne Forhold; de have for længere eller kortere Tid siden faaet deres Tid og deres Kræfter til egen Disposition. Hvor haardt endogsaa Trykket kan være for dem, troer jeg, at Staten ved en saadan extraordinair Forholdsregel kun kan tage Hensyn til dem, som øieblikkeligt arbeide i Statens Tjeneste under disse særegne Forhold.

B. Christensen: Ja, jeg maa tilstaae, at jeg maa aldeles slutte mig til den sidste Udtalelse af den ærede Landstingsmand, som nu fattede sig, dels af Hensyn til det Vigtige for de Paagældende i, at Sagen finder sin Afgjørelse, men ogsaa af Hensyn til det, der vistnok er en naturlig og nyttig Regel, fra hvilken der ikke saa aldeles let og ikke uden aldeles presserende Nødvendighed bør afviges, at vi nemlig ved Sager, der allerede ere behandlet paa et andet Sted, ikke bør foranledige Dophold ved Udvalgs Røstfættelse, hvilket gjør, at ogsaa jeg agter at stemme derimod. Naar den meget ærede Finansminister har bragt denne specielle Sag i Forbindelse med en almindeligere Betragtning om den rimeligheds nær forestaaende Nødvendighed af i Almindelighed at lønne Statens Embedsmænd høiere og bedre end nu, skal jeg dog, da denne Betragtning nu saa naturligt fra den ærede Ministers Side er fremkommen, dertil knytte den Bemærkning, at jeg troer, det forsaavidt vil være at misgjende vor Tids og vort Folks Anskuelser, dersom man oversaae, at netop den Anskuelse maatte mere end nogenstunde er fremherskende, at det er i Statens som i enhver Arbejdsherres velforstaaede Interesse, at lønne sine Arbejdere tilstrækkeligt og endogsaa godt; men jeg havde ønsket, hvad jeg troer altid bør skee, at dette Spørgsmaal ikke reises eller behandles uden i Forbindelse med en omhyggelig Undersøgelse af Tallet af Embedsmændene og af, hvorvidt samme ikke muligen maatte kunne indskrænktes. I det Land, der i